

545 1. Beh. af Lovf. om Tillæg til Lønningen for Embeds- og Bestillingsmænd m. m. 546

urigtigt dertil at benytte det Lovforslag, som er fremkommet i Anledning af Myntloven, og som gaar ud paa en Forandring i adskillige Lønninger fra det Tidspunkt, da man gaar over fra den Mynt, som nu er gjældende, til Beregning i Dre. Jeg kom før til at nævne, at der var stet tre Forandringer i Lovforslaget, men den tredje har jeg endnu ikke videre berørt. Det er den, at, medens Lovforslaget i Fjor gik ud paa, at det kun skulde være et Dyrtdstillæg for eet Aar, gaar det i Aar forelagte Forslag ud paa at give en varig Lov. Man ser af Motiverne, at dette er begrundet i, at man gaar ud fra den Antagelse, at den Stigning i Priserne for Livsforbrødenhederne, der har fundet Sted i de sidste Aar, nu maa siges at være vedvarende. Jeg har en noget anden Opfattelse af dette Spørgsmaal, idet det synes, som om der nu er en ikke ringe Tendents til nedadgaende Priser paa ikke faa af de Fornødenheder, hvis Pris man stærkest har paaberaabt sig som Grund til en Forhøielse af Embedsmændenes Lønninger. Der er kun en af disse Gjenstande tilbage, med Hensyn til hvilken denne Tendents ikke har vist sig, og det er Husleiligheder; ellers tror jeg, at der hos alle de øvrige er en nedadgaende Bevægelse. (Stemmer: Smør!) Ja, de to ærøde Herrer sige Smør, og det glæder mig, at de i alt Fald kun kunne nævne een Gjenstand, thi var der flere, vilde de nok have nævnt dem. Jeg tror dog, at de Herrer maa indrømme mig, at, hvis der er nogen Vare, som varierer i Pris, er det Smør, idet det snart koster 4 Mk. og strax efter 2 a 3 Mk. Bundet; der er altsaa en meget foranderlig Pris paa denne Vare. Jeg maa fastholde, hvad jeg ifjor udtalte, at det kan være rigtigt at foretage en saadan Forhøielse, naar der fremkommer stærke Stigninger, og man ser, at de Lønninger, man har vedtaget her i Rigsdagen som passende under almindelige Forhold, ere saa lave, at der kan være Grund til at antage, at de Mænd, som blive lønede dermed, kunne komme, jeg vil ikke bruge det Udtryk, som det ærøde Medlem for Prestø Amts Iste Valgfreds (Scavenius) brugte ifjor, nemlig til at lide Nød, men kunne komme i en uheldig Stilling. Under saadanne Forhold kan der fra Repræsentationens Side være Grund til at tage Spørgsmaalet under Overveelse og give Embedsmændene nogen Forhøielse i deres Lønninger. Jeg tror imidlertid, at saavel Folkethinget som Regjeringen og Landsthinget have vist, at de ville dette, idet man jo endog her fra dette Things Side for 3 Aar tilbage er kommen med Forslag til en Forhøielse af enkelte Embedsmænds,

navnlig Soldassistenternes, Lønninger, fordi man var kommen paa det Nene med, at de vare for lavt lønnede i Forhold til Andre; de lavest lønnede bleve uheldig stillede, saa snart Priserne gik over, hvad man kaldte de almindelige. Derimod tror jeg, at Forholdet stiller sig noget anderledes, naar man kommer høiere op. Jeg skal ikke nægte, at jo mere jeg har tænkt over Sagen, desto mere bestrykt er jeg bleven i den Opfattelse, jeg udtalte ifjor, nemlig at man ikke bør medtage de høiere lønnede Embedsmænd, fordi man ikke om dem kan sige, at de kunne blive berørte af Livsøimstændighederne paa en saadan Maade, at det, saasnart der foregaar en Prisstigning, kan være absolut nødvendigt for Repræsentationen at tage det Spørgsmaal under Overveelse, om deres Lønninger ere passende. Gjør man det, stiller man Embedsmændene i en anden Stilling i Samfundet end Statens øvrige Borgere; det maa jeg bestemt fastholde. Jeg kan virkelig ikke negte, at jeg havde ventet, at Regjeringen havde taget noget mere Hensyn dertil, end Tilfældet er; thi Lovforslaget gaar snarere i modsat Retning end i den, jeg har gjort mig til Talsmand for. Det gaar saaledes i modsat Retning, for saa vidt det ikke vil sætte Forhøielsen til eet Aar, men vil gjøre den vedvarende. Det er bevisligt, at Grunden til, at Forhandlingerne om Lønningslovene, da de sidst vare for, stode paa i 4 Aar, forinden man fik den sidste af dem vedtagen, var den, at man mente, at man maatte have større Reforme, at man maatte have undersøgt, om det ikke skulde være muligt at faae Administrationen noget mere simplificeret. Kampen her dreiede sig ikke om Størrelsen af Lønningerne, men den dreiede sig snarere om, hvorvidt man havde for mange Embedsmænd eller ikke. Jeg tror derfor ikke, at det er forunderligt, om man fra vor Side, hver Gang der bliver reist Spørgsmaal om Forhøielse af Embedsmændenes Lønninger, stadig fremhæver dette og gjør Fordring paa en Undersøgelse af, om man ikke kunde komme til en simplere Administration, saaledes at Embedsmændenes Antal maaste kunde blive noget indskrænket. Jeg har ikke forundret mig saa lidt over, at der bliver reist Modstand imod os paa dette Punkt, idet man nemlig stadig hører fremhæve, at vi egentlig have for saa Embedsmænd. Det forekommer mig, at, hvis dette er rigtigt, maatte Intet være mere ønskeligt, end at en Kommission blev nedsat til at undersøge disse Forhold; thi man kunde jo da med Sort paa Hvidt vise os, hvorvidt vor Paa-stand i den Henseende var uholdbar. Man kunde ikke komme os — tillad mig at bruge det Udtryk